

[Pürschel.]

som man maa se meget nøje paa. Det er efter min Mening et af de Punkter, hvor Lovforslaget er allersvagest. Jeg forstaar godt, at man fra Sindssygelægerens Side vil sige: Vi maa kunne beholde de Folk, som vi maaske, hvis vi beholder dem, kan faa helbredet i Løbet af 1 Maaned; hvorfor skal den Mand nu ud og kastes ud i alt det gale igen og maaske vende tilbage meget mere ødelagt? Men jeg tror, det er nødvendigt at skabe Garanti.

Spørgsmaalet om Appellinstansen skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det er ikke for mig aldeles sikkert, at Overøvrigheden er det rigtige, men jeg er ikke blind for, at der kan rejses meget væsentlige Indvendinger mod at gaa til Tilsynsraadet, der er sammensat med andre Opgaver for Øje, og jeg kan ikke finde nogen saadan betydelig Garanti deri, at der sidder 4 Rigsdagsmænd i det Raad. Selv om det er udmærkede Rigsdagsmænd, der sidder der, er denne Garanti for mig ikke saa betydelig.

Dernæst kommer jeg til de farlige. Regelen i § 10 bør efter min Mening sammenlignes med de Regler, man har om Internering og om Sikring overfor de forbryderiske sindssyge. Jeg tror, det belyses bedst gennem et Eksempel.

Hvis en sindssyg Mand fremsætter nogle forfærdelige Trusler, saa kan man efter den nye Straffelov gaa to Veje. Man kan enten tiltale ham for Fremsættelse af Truslerne, og saa bliver det efter § 266, og da Manden er sindssyg, vil han komme ind enten under § 17 eller § 16 og blive behandlet efter Lovens § 70, hvorefter det er Øvrigheden, som indenfor de af Retten trufne Grænser — indenfor de af Retten trufne Grænser — afgør, hvad der skal gøres. Eller man kan gaa frem mod ham efter Lovens § 75, den nuværende Straffelovs § 299, hvorefter der ogsaa vil kunne gives Paalæg om at gøre det, som Retten skønner er nødvendigt. Der kan blive Tale om at tage ham i Varetægt, og denne Varetægt kan være Varetægtsfængsel eller bl. a. Indespærring paa Sindssygeanstalt, men ogsaa her er der den retlige Garanti.

Kommer vi derimod til Lovforslagets § 10, saa kan Overøvrigheden skride ind med Politiets Bistand paa Grundlag af en Lægeerklæring om, at Manden er farlig, og det kan han jo meget vel være paa Grundlag af de Trusler, han har fremsat. Naar man saa ser Slutningen af Regelen i § 2, hvor der staar:

„For saa vidt ikke andre drager Om-

sorg for den syge, paahviler det Politiet at træde til“,

vil man se, at der ad den Vej er aabnet Mulighed for, at man uden de retlige Garantier kan indespærre en Mand, som ikke har gjort sig skyldig i noget kriminelt Forhold. Man har maaske forgæves forsøgt at faa ham tiltalt, det er mislykkedes, og saa gaar man denne Vej, og saa faar man Manden indespærret.

Det synes jeg er en Ting, som maa overvejes nærmere, der er her ikke den fornødne Harmoni mellem de to Loves Regler; men jeg erkender paa Forhaand, at det er meget lettere at gøre det, jeg staar her og gør: at kritisere det, end det er at sige, hvorledes det skal være.

Med Hensyn til Løsladelse gælder overfor det Eksempel, jeg nævnte her, tre forskellige Ting. Hvis han tiltales for Truslerne, er det Retten, der løslader ham; hvis man derimod tager ham som den, der har undsagt en anden, er det Paataalemyndigheden, og hvis det er efter § 10, er det Overøvrigheden, der skal løslade ham. Der er altsaa, om jeg saa maa sige, noget at vælge imellem her. Man kan ikke sige, at den danske Lovgivning paa dette Punkt har været ensidig.

Alt dette er det, som maa nærmere overvejes, og nærmere overvejes maa ogsaa den Bestemmelse, som findes i § 6 med Hensyn til de farlige; der staar nemlig jfr. dog § 10, 2det Stykke. Det vil altsaa sige, at en Patient, der er indlagt som farlig, og om hvilken Overlægen siger, at han er helbredet, dog ikke maa løslades uden Overøvrighedens Samtykke. Det vil altsaa sige, at man i Loven i Virkeligheden hjemler Overøvrigheden Ret til at holde en Mand inde, om hvem Overlægen siger, at han er helbredet. Hvorfor har man nu sat denne Regel ind? Ganske naturligt ud fra Kendskabet til Praksis, til dette forargelige, der undertiden er sket, at Politiet med stor Møje og Mas har indlagt en Mand som farlig for den offentlige Sikkerhed, omsider har faaet ham slæbt ind, og to eller tre Dage efter møder man ham fri og frank paa Lyngby Hovedgade, eller hvor det nu er man har sin lille Gerning, og saa 8 Dage efter kommer der igen Bud, at nu er Manden gal igen og løber igen efter Konen med en Kniv, og saa lægger man ham ind igen for derefter 8 Dage senere at se ham paa fri Fod. Jeg gaar ud fra, at det er det, man har tænkt paa ved Regelen i § 6, og der er altsaa ogsaa krydsende Hensyn der, som man maa søge at finde en praktisk Løsning paa.